

Arcus Revue

Lucie Cívínová

NA CO SE MŮŽETE V TOMTO VYDÁNÍ TĚŠIT

Sportovní hvězda naší školy Metoděj Jilek | Miss Golf Lucie Koplíková | Rozhovory s novými profesory | Zoo Praha v zimě | Japonští studenti na Arcusu | Výročí narození Františky Plamínkové | Cesta do Brazílie | Krkavec - povídka Bětky Mesršmidové | Sourozenecká souhvězdí Arcusu - sestry Marticovy | Galerie Arcusu | Kulturní tipy

EDITORIAL

Milí obyvatelé planety Arcus a jejího blízkého okolí, ocitáme se ve druhém pololetí letošního školního roku a chmury, které přinesla zima a některým z nás i tlak na usilovné studium před pololetním vysvědčením, se pomalu rozplývají.

Máme důvod k optimismu, a to i proto, že jsme úspěšně přečkali údajně nejdepresivnější den v roce - tzv. Blue Monday.

Že jste o něm nikdy neslyšeli? Blue Monday (třetí pondělí v lednu) je celosvětově považováno za nejsmutnější den v roce hned z několika důvodů – zima bude ještě dlouhá, Vánoce jsou za námi, mnozí mají v souvislosti s nimi v lednu hluboko do kapsy, slunce nikde, vitamínu D kvapem ubývá, zatímco kila nečekaně přibyla... Prý také v tento den nejvíce lidí přikročí k definitivnímu zkrácení svého pozemského pobytu. Depka, že?

Ale nic se nejí tak horké, jak se to uvaří (jak by řekla teta Kateřina). Možná všechno, co bylo zmíněno v předchozím odstavci, platí jen trochu a relativně. Jiné vysvětlení termínu Blue Monday totiž říká, že vznikl pouze jako reklamní slogan cestovní kanceláře. Něco ve smyslu: Jste v lednu v depresi? Pojeďte s námi k moři a všechno bude O. K. Z tohoto úhlu pohledu už se Blue Monday nejeví zdaleka tak děsivě.

Ať už jsou pro vás leden a únor náročné měsíce, nebo je naopak milujete, protože můžete jet na hory nebo zamachrovat před příbuznými úžasným vysvědčením, vězte, že jaro je tady! Teda spíš někde za rohem, ale jistojistě už se k nám pomalu plouží.

Optimistickou náladu za všech povětrnostních podmínek vám přeji všichni členové redakce časopisu Arcus Revue!

Erika Vašková

HVĚZDA ČESKÉHO SPORTU METODĚJ JÍLEK BUDE LETOS MATUROVAT NA NAŠEM GYMNÁZIU

Se jménem Metoděj Jílek se asi poslední dobou často setkáváte v mediích, ale my, studenti gymnázia Arcus, máme tu čest se s ním potkávat i na chodbě ve škole. Ano, je to tak, právě na Arcusu bude již letos maturovat velká sportovní hvězda a budoucnost rychlobruslení!

Metoděj se původně věnoval kolečkovému rychlobruslení, ve kterém získal pět zlatých medailí a jedno stříbro na prestižních World Skate Games v Itálii.

Později se rozhodl přejít na led, aby mohl soutěžit na olympijských hrách. Tento přechod se ukázal jako velmi úspěšný.

V listopadu 2024 na Světovém poháru v Pekingu Metoděj stanovil nový juniorský světový rekord na trati 5000 metrů časem 6:12,99.

V lednu 2025 v Calgary obsadil druhé místo v závodě na 10 000 metrů a opět překonal juniorský světový rekord časem 12:37,81, což je šestý nejlepší čas v historii této disciplíny.

MY TÍMTO GRATULUJEME KE VŠEM PŘIBÝVAJÍCÍM ÚSPĚCHŮM A PŘEJME HODNĚ ŠTĚSTÍ NEJEN NA BRUSLÍCH, ALE I PŘI MATURITNÍ ZKOUŠCE!

Napsal Jakub Brázda, 6. A

Miss Golf

ptala se Ella Stomeová, 6. A

Před nedávnem se jedna ze studentek naší školy, **Lucie Koplíková**, zúčastnila prestižní soutěže Miss Golf, která spojuje krásu, eleganci a golfové dovednosti. Svým výkonem ohromila porotu i diváky a odnesla si titul 1. vicemiss. Na otázky, jaké byly její dojmy a co jí soutěž dala, nám odpoví v následujícím rozhovoru.

E: Jaký je to pocit být jedna z finalistek Miss Golf?

L: Být jednou z finalistek pro mě byla výjimečná zkušenost a jsem nesmírně vděčná za to, že jsem mohla poznat nové inspirativní lidi a podívat se do jiného prostředí.

E: Jak ses vůbec o Miss Golf dozvěděla?

L: Na Miss Golf mě upozornil děda, který si myslel, že by mě to mohlo bavit. Celkem mě zaujal ten koncept spojení golfu a elegance, a jelikož hraju golf už od malička, rozhodla jsem se přihlásit.

E: Jak ses vlastně ke golfu dostala?

L: Ke golfu mě, stejně jako k Miss Golf, přivedl děda, který ho hraje taky.

E: Musela ses hodně připravovat?

L: Vlastně moc ne. Obecně jsem k tomu přistupovala spíše s klidem, protože mi šlo hlavně o to si to užít.

E: Jak sis to užila na golfovém hřišti?

L: Za mě to bylo fajn. Měli jsme krásné počasí, dobrý raut... Co víc si přát?

E: Jaké byly tvoje pocity na pódiu?

L: Překvapivě jsem se na pódiu cítila v pohodě. Trocha nervozity tam byla, ale to k tomu prostě patří.

ZOO V ZIMĚ

Napsala Zuzana Spoustová, 3. A

Předvánoční čtvrtek 19.12. tercie věnovala návštěvě pražské zoologické zahrady. Návštěvu iniciovala paní profesorka Novotná, abychom si rozšířili znalosti.

Program s průvodcem byl zaměřený na šelmy. Průvodkyně našim skupinkám rozdala pracovní listy s úkoly, např. najdi rozdíly mezi lachtanem a tuleněm, přiřazení potravy jednotlivým zvířatům, atd. Postupně jsme navštívili několik zvířat, převážně šelem: lachtana, pandu červenou, ledního medvěda a vlka eurasijského.

Dozvěděli jsme se například, že trhákový komplex u šelem je soubor specializovaných zubů (které fungují jako "nůžky") uzpůsobených k trhání masa. Základní charakteristiku šelem bych shrnula takto: mají vynikající smysly - zejména čich a sluch, u většiny jsou dobře vyvinuté drápy, někteří mají utajenou březost, mláďata jsou často závislá na matce, většina šelem je převážně masožravá. S paní průvodkyní jsme navštívili i vombata obecného a tygra ussurijského, bohužel neměli zájem se před námi předvést a byli schovaní tam, kam oko návštěvníka nevidí. Každá skupina dostala odlitek stopy šelmy. A všem se podařilo stopu zvířete rozeznat - surikata, rys a vlk.

Využila jsem možnosti zeptat se paní průvodkyně na pár otázek:

1. Jak vypadá Zoo Praha v zimě z hlediska návštěvnosti?

„V létě je návštěvníků mnohem více, ale v zimním období je podle mě nejlepší čas na návštěvu zoo, je tady mnohem méně lidí než v létě, takže si zoo můžete projít v klidu a bez front.“

2. Kolik zvířat zůstává přes zimu venku?

„I když v zimě hodně sudokopytníků zůstává vevnitř, i tak je venku 10-15% zvířat. Já nejraději chodím právě k šelmám.“

Zajímalo mě tedy porovnání návštěvností v zimní a letní sezóně. Zjistila jsem, že v letní sezóně, kdy je i delší otevírací doba, více venkovních aktivit a programů, je průměrná denní návštěvnost 5000-7000 lidí. Zatímco v zimní sezóně je průměrná denní návštěvnost 500-1200 lidí. Já jsem doposud navštěvovala zoo jenom v létě a můžu potvrdit, že pavilóny a restaurace byly přeplněné, zatímco při této návštěvě jsem uvítala příjemnou změnu nízkého počtu návštěvníků.

Po plánovaném programu jsme měli rozchod, který většina využila k návštěvě pavilónu goril. Pro mě je tento pavilón jedním z nejoblíbenějších. Ale proč? Vlastně ani nevím, ale přijde mi jako kdybych viděla samu sebe houpající se na laně. Jsou nám tak podobní.

Stihli jsme i pavilon Indonéská džungle, kde se mi nejvíce líbil orangutan sumaterský, kterého můžete vidět v ČR už jen v Zoo Praha. Ve volné přírodě žije pouze na indonéském ostrově Sumatra. Samec dorůstá výšky 1,4 m a může vážit až 90 kg. Líbí se mi jejich naoranžovělá srst. V květnu roku 2024 se čtyřčlenná skupinka orangutanů rozrostla o novorozené mládě.

A jaké že jsou ty rozdíly mezi lachtanem a tuleňem? Zatímco lachtan má delší přední ploutve, které může podložit pod tělo a dokáže se na souši pohybovat vzpřímeně, tuleň se pohybuje na souši plazením (je méně obratný). Lachtan má delší krk, je rychlejší, obratnější ve vodě a má viditelné ušní boltce.

Zimní návštěvu zoo bych doporučila obzvláště těm, kteří se chtějí vyhnout davům lidí. A jelikož v zoo začne výstavba nového pavilónu Arktida pro lední medvědy, těším se, až bude hotov, a přijdu pražskou zoo znovu navštívit.

SEZNAMTE SE BLÍŽE S NOVÝMI PROFESORY NA NAŠEM GYMNÁZIU

ROZHOVOR S ŠIMONEM JANÁKEM, KTERÝ UČÍ NA NAŠÍ ŠKOLE HUDEBNÍ VÝCHOVU

Jaké jsou vaše první dojmy ze školy?

První dojmy ze školy? Je to živá škola, je to v něčem návrat do mého dětství, protože po letech na gymplu, kde jsem byl studentem (ne sice tady, ale v Poděbradech), je to vlastně takový svěží návrat do nějakého prostředí, které mi je blízké, takže za mě super.

Jaké jsou vaše koníčky?

Asi bych řekl hudba - samozřejmě, ale obecně umění. Výtvarné umění, tanec, kterákoli umělecká výstava... Vlastně jsem v tomhle otevřený a neřekl bych, že mám jeden koníček, kterému bych se věnoval, kromě hokeje samozřejmě (smích).

Jaká je vaše oblíbená barva?

Těžko říct, asi červená.

Kam byste chtěl cestovat?

Tam, kde jsem ještě nebyl. Určitě bych si chtěl trochu víc projet Balkánský poloostrov. Pak Jižní Ameriku – Peru, Argentinu a Brazílii.

Jaký byl váš nejoblíbenější předmět, když jste byl student?

Na gymplu díky těm vzpomínkám matika - překvapivě. Hudebka, jasně, ale matika mě paradoxně bavila, protože jsem měl skvělou paní profesorku (zdravím paní profesorku Kovářovou) a díky tomu jsem si k té matice vytvořil strašně dobrý vztah. Takže matika a hudebka.

Co děláte ve volném čase?

Hraju se svými čtyřmi kapelami. A protože učím ještě na druhé škole, tak volného času moc nemám. Nahrávám, hraju, zkouším...

Podle toho, co je zrovna třeba.

AN INTERVIEW WITH PATRIK HAMMAR, WHO COMES FROM SWEDEN AND TEACHES ENGLISH AT OUR SCHOOL

What are your first impressions of our school?

I'm impressed, I'm very impressed. And I like it, I really do.

What are your hobbies?

Oh (laughing), a lot. Like I've said, I'm in the armory serves, so that's sort of a hobby in my free time and I love reading, I go to the gym... well, I try to travel a lot. Yeah and... I'm a gamer so... (laughing).

Where would you like to travel?

Next time abroad I think I would love to travel to... I think I would love to go to Italy again, it's been a while and I like it here, it's a nice place.

Do you have any pets?

Yes I have a cat, but he's living with some friends until I've like settled my living situation.

What was your most favorite subject as a student?

History. And English.

What's your favorite color?

Blue.

Ptala se: Kristýna Podrazká, 7. A

Japonští studenti na Arcusu?

Napsal: Šimon Kubiček

Jednoho zataženého úterního dne měli studenti našeho gymnázia jedinečnou příležitost, a to přivítat na naší škole studenty a profesory ze Země vycházejícího slunce!

Nyní se vám, vážení čtenáři, pokusím popsat, jak tento nevšední den proběhl. Úterý 19. listopadu začalo pro mou maličkost a mé spolužáky ze sext jako každé normální úterý, avšak změna nastala ve 3. a 4. vyučovací hodině, kdy jsme se měli s výše zmíněnými studenty z Japonska seznámit. Ono seznamování probíhalo asi následovně: vše to začalo tím, že polovina žáků sext vešla do jedné třídy, v níž na nás čekali Japonci. Už onen první dojem byl takový dosti zajímavý, jelikož mnoho mých spolužáků nazvalo ony studenty "roztomilými", a abych pravdu řekl, byl jsem jedním z nich. Nejenom že byli vzrůstově opravdu menší, než je u nás zvykem, ale ještě k tomu mluvená japonština zní prostě roztomile.

Poté co jsme se dostavili do třídy a usadili se na zbývajících místech ve třídě, japonské studenty přivítala paní ředitelka a vyměnila si s ředitelem japonských studentů dary. Když skončily tyto formality, tak přišel čas na prezentace o zemích, ze kterých pocházíme. Jako první mluvili japonští studenti a poté, co dokončili svou velice milou prezentaci, přišla řada na nás. Naši prezentaci vedly dvě studentky Ema Maršálková a Žofie Švejdová společně s mojí maličkostí. Když jsme skončili, tak jsme se vyměnili s druhou polovinou žáků sexty a počkali, až se seznámí i ostatní. Když se seznámili stejným způsobem jako my, bylo načase, abychom si ve dvoučlenných skupinkách vzali k sobě vždy dva japonské studenty a ukázali jim školu. Pokud na to zpětně vzpomínám, musím říct, že já a můj soukmenovec Tomáš Kolman jsme se onoho úkolu zhostili přímo bravurně. S našimi japonskými studenty jsme několikrát prošli celou školu a vyměnili si vzájemně pochutiny. Já jsem poprvé ochutnal japonské sladkosti a oni poprvé ty české, které jim mimochodem velmi chutnaly. Jediným větším problémem, na který většina žáků sexty narazila, byl ten, že japonští studenti neuměli moc anglicky, ale i tak většinou nebyl problém se s nimi domluvit.

Po prohlídce školy už bohužel nadešel čas, abychom se s Japonci rozloučili a vrátili se k normální výuce.

Sourozenecká souhvězdí Arcusu

Ester a Denisa Martincovy

Ester o Denise

Jaká byla nejoblíbenější hračka tvé sestry?

Lego a Barbie.

Jakou nejlepší vlastnost podle tebe má?

Má ve věcech pořádek a je s ní sranda.

A která její vlastnost tě nejvíc rozčiluje?

Je upovídaná a občas se po mě opičí.

Zkus tipnout 3 věci, které by si vzala na pustý ostrov?

Tak samozřejmě že mě, pak asi mobil a jídlo.

V čem tvoje sestra vyniká?

V tenise.

Tušíš, čím by chtěla jednou být?

Profesionální tenistkou nebo fyzioterapeutkou.

Jak nejraději tráví volný čas?

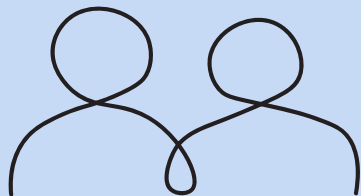
Se mnou na tréninku nebo na turnaji, s kamarády a sledováním filmů.

Co by nikdy neudělala?

Nešla by do vody, kde není vidět na dno, a nevzala by pavouka do ruky.

Poslala bys sestře prostřednictvím tohoto článku nějaký vzkaz?

Doufám, že spolu jednou vyhraje Wimbledon.

Denisa o Ester

Jaká byla nejoblíbenější hračka tvé sestry?

Lego.

Jakou nejlepší vlastnost podle tebe má?

Je snaživá a cílevědomá.

A která její vlastnost tě nejvíc rozčiluje?

Je někdy trochu pesimista a diskutuje.

Zkus tipnout 3 věci, které by si vzala na pustý ostrov?

Čokoládovou zmrzlinu, někoho, koho má ráda, a deku.

V čem tvoje sestra vyniká?

V tenise a v běhání.

Tušíš, čím by chtěla jednou být?

Možná právnička nebo něco co pomáhá lidem.

Jak nejraději tráví volný čas?

Na tréninku, cvičením a čtením.

Co by nikdy neudělala?

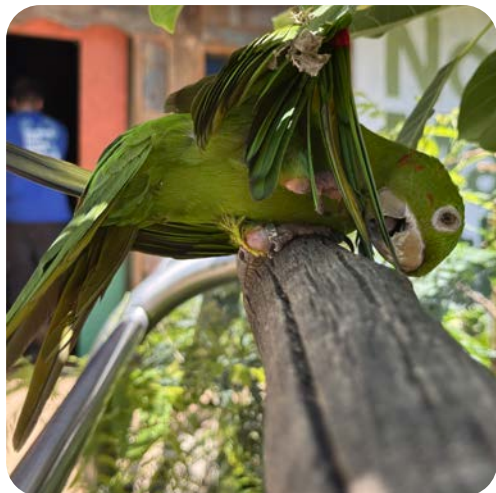
Nikdy by nezkusila skok z letadla padákem.

Poslala bys sestře prostřednictvím tohoto článku nějaký vzkaz?

Hodně štěstí při čtvrtletce z matiky přeje tvoje milovaná sestřička Deňulka.

Moje cesta do Brazílie

Napsal: Alan Michailov

Brazílie je země, která leží v Jižní Americe, jižně od rovníku. Je známá svým fotbalem, zelenožlutou vlajkou a pestrá kulturou. Letos jsem měl příležitost tuto zemi znovu navštívit, i když jsem zde byl už před sedmi lety. Na svoji předchozí cestu si však skoro nepamatuji, takže jsem ji nyní objevil jako úplně novou destinaci.

Začátek cesty

Do Brazílie jsem dorazil na palubě výletní lodi, která vyplula z italské Savony. Během 21 dnů jsme postupně zastavili v Barceloně, v Maroku, na ostrově Madeira, na Kanárských ostrovech i na Kapverdách. Po čtyřech dnech plavby přes Atlantik jsme přistáli v brazilském městě Recife.

Recife a Olinda

První brazilská zastávka, Recife, má krásné pobřeží, ale koupání je zde zakázáno kvůli častým útokům žraloků. A proto jsme se vydali do nedaleké Olindy, historického města, jehož název pochází z výkřiku portugalských mořeplavců: „Ó, linda!“ (portugalsky: „Krása!“). Olinda je plná koloniální architektury, která připomíná dávné časy.

Maceió

Další zastávkou bylo Maceió, město známé svými plážemi. Zde jsme si užívali teplé moře, i když voda nebyla tak průzračná jako třeba na Karibských ostrovech.

Salvador

V Salvadoru jsme byli upozorněni na vysokou kriminalitu, která je zde podobná jako v Rio de Janeiru nebo São Paulu. Město má však bohatou kulturu a je známé jako rodiště capoeiry, bojového umění maskovaného jako tanec. Tato tradice vznikla v dobách otroctví, kdy si otroci nesměli osvojovat bojové techniky, a proto své pohyby skrývali pod rouškou tance. Také jsme navštívili náměstí, kde Michael Jackson natáčel klip They Don't Care About Us.

Rio de Janeiro

Z výletní lodi jsme viděli Rio de Janeiro jen krátce. Vystoupali jsme na horu Corcovado, kde se stojí slavná socha Krista Spasitele. Z této výšky je vidět celé město, i když počasí se rychle mění – jeden okamžik je jasno, a za chvíli nevidíte ani samotnou sochu.

Santos a vodopády Iguazu

Z Ria jsme pokračovali lodí do Santosu, města ležící nedaleko São Paula. Tam jsme si půjčili auto a vydali se směrem k Foz do Iguazu, kde se nacházejí jedny z největších vodopádů na světě. Navštívili jsme je jak z brazilské, tak argentinské strany. I když bylo období sucha a voda nebyla tak mohutná jako při mé minulé návštěvě, zážitek to byl ale stále úžasný.

Pantanal

Pantanal, největší mokřadní oblast na světě, nás přivítal svou jedinečnou přírodou. Ubytovali jsme se v pousadě Aguapé, která leží uprostřed divočiny. Kolem nás byla jen příroda a stovky druhů zvířat, ryb a ptáků, včetně vzácných hyacintových arů a pásovců, kteří dokonce žili přímo v areálu hotelu. Na safari jsme zahlédli mnoho kapybar, několik krokodýlů, a dokonce i mravenečníka, i když kvůli suchu a horku bylo zvířat méně než obvykle. Na rybaření jsme ulovili několik druhů pirani a jednoho krokodýla. To byl zážitek.

Rio znovu

Po návratu z Pantanalu jsme si konečně vyhradili čas na prohlídku Ria de Janeiro. Navštívili jsme slavnou pláž Copacabana, barevné mozaikové schodiště Selarón které se zdobí okolo 20 let, viadukt Lapa a moderní katedrálu svatého Sebastiana. Město nás však překvapilo svými kontrasty: krásné výhledy střídala špína, bezdomovci a chudoba.

Cabo Frio

Naším posledním cílem bylo město Cabo Frio s bílými písčnými plážemi a tyrkysovou vodou. Překvapilo nás, že voda zde byla teplejší než na plážích v Rio. Tady jsme si mohli naposledy rozloučit s Brazílií tím nejlepším způsobem – odpočinkem na pláži.

Co mě na Brazílii zaujalo

Brazílie je země plná kontrastů. Na jedné straně fascinující příroda, pohostinní lidé a bohatá kultura, na druhé straně problémy, jako je chudoba, špína a jazyková bariéra – anglicky zde téměř nikdo nemluví. Pomohla mi však základní znalost španělštiny, díky níž jsem se alespoň částečně domluvil.

Zaujalo mě také, jak si Brazilci vychutnávají jídlo. Maso připravované na grilu churrasco a podávané ve stylu rodízio je pro ně typické a restaurace tohoto typu jsou skvělým zážitkem. Také mě překvapila pestrost tropického ovoce jako guava, maracuja nebo kešu, které jsou zde tak běžné jako u nás jablka. Tato cesta do Brazílie pro mě byla nejen dobrodružstvím, ale i příležitostí poznat jiný svět, přírodu a kulturu. Jsem si jistý, že na ni dlouho nezapomenu.

Františka Plamínková Hrdinka, na kterou bychom neměli zapomenout

Letos, ačkoliv to možná mnoho lidí neví, slavíme 150 let od narození velké české bojovnice. Františka Plamínková nežila v pro ženy jednoduché době. Ona samotná se ale útlaku nikdy podvolit nechtěla a toužila po rovnoprávném a demokratickém státu. Za svého života byla političkou, senátorkou, ale hlavně se v dobách Protektorátu stala symbolem vzdoru proti nacistickému útlaku Československa. Jak tohle všechno ale vlastně dokázala a jak to celé začalo?

Myslím si, že zlomovým bodem pro Františku bylo, když zjistila, že jakožto vzdělaná žena v oblasti pedagogiky nemá právo založit rodinu. Od mladého věku tušila, že by se chtěla učitelkou stát, a dokonce musela kvůli celibátu učitelek zrušit plánovaný sňatek se svým snoubencem. Dle jejích slov vnímám, že to pro ni bylo projevení největší drzosti a tvrzení, že by vzdělaná žena nemohla mít děti, jí přišlo jako nesmysl. Proč by se měla rozhodovat, zda je pro ní důležitější její práce nebo hluboká láska, kterou chovala ke svému snoubenci, a jen ji chtěla stvrdit sňatkem? Proč se z ní nemohla jakožto ze vzdělané ženy stát matka? Františka se ovšem nakonec rozhodla pro své povolání a to jenom ukazuje, jak moc mu byla oddaná a jak velký sen to pro ni byl. Boj proti celibátu ovšem nikdy nevzdala a po pár letech se i podílela na jeho konečném zrušení.

Toto ale rozhodně nebylo to jediné, co jí na ženských neprávích vadilo. V roce 1905 se stala Františka spoluzakladatelkou výboru pro volební právo žen a jejím prvním velkým vítězstvím bylo právě jeho zavedení v ústavě roku 1920. Do politiky Františka začala vstupovat už v dvacátých letech a hluboce v ní projevila svoje feministické názory a postoje. Aktivně se zapojovala do mezinárodních diskuzí a před mnichovskou krizí přednášela o svých myšlenkách nejen v Československu. Povzbuzovala tím lidi k boji za lidská práva a tím si získala i zasloužený věhlas a úctu.

Na těchto historických datech je moc hezky vidět, jak se odmítla podvolit mužské nadvládě tehdejší doby. Proč by muži měli mít víc práv než ženy? Proč by měli právě muži rozhodovat o tom, co žena dělat má a co nesmí? Muselo pro ni být hrozně těžké, se takto postavit proti proudu a nepřetržitě s muži diskutovat o tom, co žena může a na co by měla mít právo. Nikdy ale nepolevila.

V roce 1938 se veřejně vzepřela nepravdivým prohlášením Adolfa Hitlera o údajném útlaku Němců na našem území a pravděpodobně i toto přispělo k tomu, že byla již v září 1939 poprvé uvězněna nacisty. Po propuštění byla pod přísným dohledem gestapa. Bojovnou duši jako ji to ale nezastavilo. Pravděpodobně sice tušila, že ji její postoje jednou mohou stát život, ale ani to ji nikdy v jejích snahách nezbrzdilo. Poslední kapkou pro nacistické vůdce však bylo, když odmítla veřejně odsoudit atentát na Heydricha. Mluvit před lidmi o něčem, čemu ona sama vnitřně nevěřila a co bylo v rozporu s jejím vlastním názorem, zkrátka v jejích očích nebylo možné. V červnu 1942 byla Františka Plamínková zastřelena v pražských Kobylisích. Protektorát k ní tedy rozhodně nebyl přívětivý, ale je to velká česká osobnost, o které by se mělo více hovořit. Stačí si o ní přečíst jeden či dva články a už to v člověku dokáže vyvolat silný údiv a úctu, kterou bychom vůči ní měli všichni chovat. Já osobně jsem o Františce Plamínkové dosud nikdy neslyšela, avšak její vliv, kterým přispěla k formování moderní společnosti, se jí nedá odepřít.

Napsala Eva Martynková ze 7. A

KRKAVEC

Povídku napsala a ilustrovala
Bětka Mesršmídová z tercie B

Lora odložila tašku a vzala své peníze. Na hlavu si nasadila klobouk a klidně vyšla ze dveří, přes rameno koženou brašnu. Nejdříve se musela zastavit u O'Lemela, zdejšího zahradníka, pro čerstvé modré kosatce a perleťově bílé lilie. Když Lora dorazila, paní O'Lemelová už připravovala velkou kytici a z dálky na Loru mávala s nůžkami v rukou.

„Dnes nějak brzy, slečno Mittlová.“

„Chci se stavit u svého bratra a předat mu knihu,“ odpověděla Lora.

„Ach tak...,“ kývla hlavou paní O'Lemelová, zatímco podávala Loře kytici. Lora si ji s děkovným kývnutím převzala a odešla, nechávajíc na pultě deset liber.

Už se smrákalo a v dálce krákali krkavci, kroužící nad nedalekým lesem. Poslední dobou jich tu je více a více..., pomyslela si Lora, zatímco kráčela lehkým krokem podél louky, po cestě k domu svého staršího bratra. Ten žil od smrti jejich matky sám v domě strýce Jonatana. Po smrti matky se bratr stal závislým na alkoholu a hraní karet. Po pár letech už ani neměl peníze na to, aby si koupil čerstvý chléb, a tak ho Lora svěřila do péče staré vdovy, tety ze Skotska, která se po té hrozné události přestěhovala do Kanady a doteď splácí bratrovy dluhy.

Lořin bratr se jmenuje Alfred, ale Lora mu říká Fred. Je to tichý, hezký a laskavý muž, hlavně když nepije celý den. Lora ho nadevše miluje, je to přece jenom její jediná opravdová rodina.

Lora se probírala ze zamyšlení a otevřela bílou branku vedoucí k hlavním dveřím. Došla ke dveřím a jemně zaklepala. Otevřel jí Fred. Dnes vypadal o hodně lépe než předevčírem.

„Léčíš se, jak ti doktor předepsal?“

„Jednoduché ahoj by neuškodilo,“ pousmál se Fred.

„Ahoj, jak se cítíš?“

„Skvěle, lépe než včera a předevčírem,“ uchechtl se. Lora se pousmála, což dělala vzácně. Fred se usmál taky a pohladil ji po hlavě.

„Přinesla jsem ti tu knihu, jak jsi mi ji půjčil,“ vytáhla z brašny tmavě modrou koženou knihu a podala mu ji.

„Je zajímavá. Zvláštní ale zajímavá.“

Fred si ji se smíchem převzal: „Říkal jsem ti, že to je divná kniha. Aspoň jsi se dozvěděla něco nového.“

Lora se usmála. Ještě dobrou chvíli se bavili, když se najednou ze vnitřku domu ozval nějaký mladý mužský hlas. Fred žil ještě se svým kamarádem z univerzity. Zrudl a rychle se omluvil, zavřel dveře a spěchal ke zdroji zvuku. Bylo matně slyšet, jak si ustaraně mumlá. Lora pobaveně zavrtěla hlavou a s kyticí v náručí se vydala k onomu lesu, nad kterým kroužili krkavci.

Slunce už pomalu zapadalo, červánky ozdobily nebe a vítr zchladl, ale zůstal pořád příjemný. Křik krkavců postupně zesiloval, jak se Lora přibližovala k lesu. Pozvedla zrak a pohlédla nahoru, jak si krkavci sedali podél cesty, po které nyní šla. Vypadali, jako kdyby na něco čekali... Ani si nevšimla a setmělo se ještě více. Stromy začaly dělat děsivou stínohru, větve se různě splétaly a proplétaly, přičemž vytvářely hrůzostrašné obrazce.

Lora zrychlila chůzi a už hleděla jenom před sebe. Blížila se k tomu místu. Byl to menší úsek lesa, kde nebylo slyšet ani ptáky, ani vítr. Kdokoli tudy prošel, byl vždy znepokojen. Lora teď už prakticky běžela, cítila na spáncích studený pot. Najednou se zastavila. Všimla si podivné...stavby, nebo jak to nazvat. Byla to něco jako brána do tvaru kruhu postavená z větví nedaleko od cesty, na které teď Lora stála. Rozhlédla se kolem a vykročila blíže k oné bráně. Okolní les najednou ztichl. Lora se ještě o kousek přiblížila a všimla si kostí válejících se všude kolem. Jejich podoba lidským kostem ji začala velice znepokojoval. Po pár dalších krocích však uslyšela lámání větví a to jediné, co si pamatovala, než ji lebkou projel osten útlý jako jehla, byl pár velkých zvířecích očí.

Fred kráčel po lesní cestě směrem k hřbitovu, tak jako to měla naplánované jeho sestra. Tvář měl zachmuřenou, oči zarudlé od pláče. Vedle něho šel jeho přítel, onen mužský hlas, který se ozval z Fredova domu. Jmenoval se Oscar. Oba mlčky kráčeli vedle sebe směrem ke hřbitovu přes ten děsivý, odporný les. Bylo brzy ráno, ranní rosa ještě pořád zdobila trávu. Fred nesl kytici čerstvě nastříhaných modrých kosatců a perleťově bílých lilí a Oscar zase kytici tmavě rudých růží. Prošli hřbitovní vstupní branou a došli ke dvěma hrobům. Fred položil kytici na starší hrob a Oscar na ten hned vedle. Ještě chvíli tam stáli zahaleni smutným mlčením, když najednou Fred roztřeseným hlasem promluvil. „Promiňte, matko... Neochránil jsem ji, jak jste mi kladla na srdce. Omlouvám se...“, po tváři mu stekla slza a Oscar mu položil ruku na rameno. Na hrobech bylo napsané Aurelia Mittlová a Lora Mittlová.

Galerie Arcus

Anika Svatoňová

Štěpánka Smrkovská

FILMY A SERIÁLY V ROCE 2025

Připravila Ella Stomeová, 6. A

Captain America: Brave New World

- Po setkání s nově zvoleným prezidentem USA Thaddeusem Rossem se Sam Wilson ocitne uprostřed mezinárodního incidentu. Musí odhalit příčinu nekalého celosvětového spiknutí dříve, než skutečný strůjce konfliktu způsobí, že celý svět uvidí rudě.

- režie: Julius Onah

- v hlavní roli: Anthony Mackie, Harrison Ford

Avatar: Fire and Ash

- Děj se tentokrát zaměří na temnější stránky společnosti Na'vi, přičemž ústřední roli sehraje tajemný a nevyzpytatelný kmen „Ash People“, který obývá drsné vulkanické blasti Pandory.

- režie: James Cameron

- v hlavní roli: Sam Worthington, Zoe Saldana

F1

- Bývalý jezdec Formule 1 se vrací zpět na závodní dráhu, kde se stává se mentorem a členem týmu mladého závodního jezdce.

- režie: Joseph Kosinski

- v hlavní roli: Brad Pitt, Damson Idris a Javier Bardem

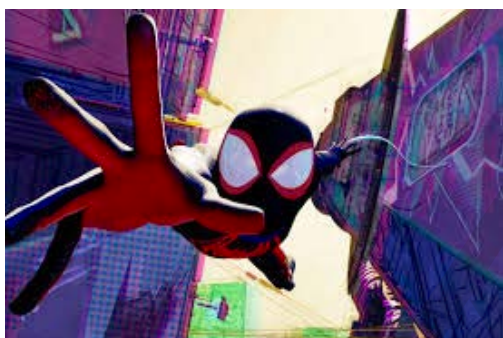

Jurský svět: Znovuzrození

- Restart blockbustrové série Jurský svět podle knižního díla Michaela Crichtona a legendárního filmu Stevena Spielberga.
- režie: Gareth Edwards
- v hlavní roli: Scarlett Johansson, Jonathan Bailey, Mahershala Ali

Superman: Legacy

- režie: James Gunn
- v hlavní roli: David Corenswet, Rachel Brosnahan, Isabela Merced

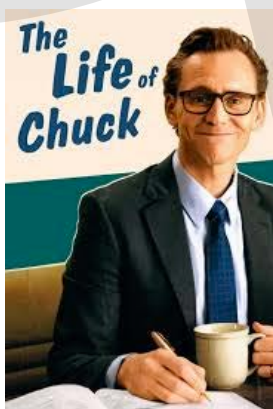

Spiderman: Beyond the Spider-Verse

- Pokračování slavného animovaného příběhu superhrdiny Milese Moralese.
- režie: Bob Persichetti, Justin K. Thompson
- v hlavní roli: Shameik Moore, Jason Schwartzman, Hailee Steinfeld

Stranger Things - 5. série

- Eleven a její parta se utkají ve finálním boji se zlem ze světa Upside Down.
- režie: Duffer brothers
- v hlavní roli: Millie Bobby Brown, Finn Wolfhard, Noah Schnapp...

The Life of Chuck

- Filmová adaptace povídky Stephena Kinga, která vyšla v českém překladu pod názvem Chuckův život v rámci souboru čtyř povídek Když teče krev (If It Bleeds).
- režie: Mike Flanagan
- v hlavní roli: Tom Hiddleston, Mark Hamill

DADA

Horoskop

dada

(zkratka pro dadaismus) - umělecký směr, který vznikl v době 1. světové války

- dadaisté se v kontextu šílenství válečného běsnění a nesmyslnosti lidského počínání vzbouřili proti tradičním hodnotám a používali v umění prvky absurdity a nonsensu (zdánlivého nesmyslu)

Nahlédněte do budoucnosti díky unikátním věšteckým schopnostem Emmy a Žofie.

Beran (21.3.-20.4.):

Čas letí... Kam letí? S námi... K nám, prostě se člověk musí hlídat.

Býk (21.4.-21.5.):

Zima, zima, zima na skle mráz chodí bos, bručounům, mračounům mrznou uši, mrzne nos.

Blíženec (22.5.-21.6.):

Protančíte novým měsícem zdravě, moudře s láskou kolem a úspěchem v životě.

Rak (22.6.-22.7.):

Oči blaženě mhouříte, radosti se nabažíte, těšte se moc. Že přijdeš kamarádko do deště? Že jediná ty jsi nezapomněla mé sny?

Lev (23.7.-22.8.):

Vy se bojíte duše TMY a tajných bolestí. VY SE BOJÍTE SEBE!

Panna (23.8.-22.9.):

Je váš sen, když se vám něco množí. Bavit vás to. A axolitlové potřebují vodu na mláďata pod 17 stupňů. To tu nikdy nebude. Ale šneci teplo zbožňují.

Váhy (23.9.-23.10.):

Jsou 2 v noci a vy jste dostali ze srdce a hlavy bolest pomocí poezie... A jste v pohodě, huráááá, už můžete jít v klidu spát ;)

Štír (24.10.-22.11.):

Když jste za květem vykukovali, zem se s vámi točila. Tak krásně kvete a voní dárek, váš hyacint. Od táty. O Vánocích...

Střelec (23.11.-21.12.):

Bíla jak svíčka, prázdný očka. Tak co se stalo? Ví jen lidí málo...

Kozoroh (22.12.-20.1.):

Pochopili jste to ticho... hmmmmmmm poslouchat co říká druhý... Moudré
moc.

Vodnář (21.1.-20.2.):

A když nemáte co na práci, tak pozorujete krtky, jak marně čas
utrácí.

Ryby (21.2.-20.3.):

Divoženka v mechu tají, vaše přání by je spojila v dech větru a vy jste
se chytli v tom vašem krátkém běhu života chvíl a ukotvíte cíl.

A NEZAPOMEŇTE NA DŘEVĚNÉHO DRAKA, KTERÝ VLÁDNE S POMOCÍ
TYGRA!

Ilustrace: Nikol Kotlánová

Arcus Revue

Ilustrace: Anika Svatoňová

Redakce: Emma Maršálková, Žofie Švejdová, Isabel Rohovská, Jakub Brázda, Natálie Doležalová, Eva Martynková, Ella Stomeová, Kristýna Podrazká, Natálie Kovačová, Zuzana Spoustová, Šimon Kubíček

Šéfredaktor: Erika Vašková

Kontakt: erika.vaskova@arcus9.cz